

Dosarul nr. 2ra-1642/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Centru (jud. E. Galușceac)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. N. Budăi, I. Cotruță, V. Mihaila)

ÎNCHEIERE

10 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Igor Melinte

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Igor Melinte, reprezentat de avocatul Denis Dobrioglo împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Elat Neocons” cu privire la încasarea plăților salariale neachitate, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 10 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Igor Melinte, reprezentat de avocatul Denis Dobrioglo, admis apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Elat Neocons”, reprezentată de avocatul Alexei Tighinean, casată hotărârea din 28 ianuarie 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru și pronunțată o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 5 noiembrie 2020, Igor Melinte, reprezentat de avocatul Denis Dobrioglo a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Elat Neocons” cu privire la încasarea plăților salariale neachitate, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că în luna ianuarie 2014, a semnat cu SRL „Elat Neocons” contractul individual de muncă, prin care a fost angajat în calitate de manager (în servicii de marketing și vânzare), cu salariul lunar de 2 610 de lei.

A comunicat că activând în cadrul companiei menționate, își exercita atribuțiile conștiincios, cu bună-credință și profesionalism.

Începând cu primele săptămâni ale anului 2018, cu conducerea SRL „Elat Neocons” au început să apară neclarități și divergențe, mai cu seamă după schimbarea fondatorilor în luna aprilie 2019 și a administratorului în luna iunie 2019, iar în pofida acestui fapt, dânsul continua activitatea pentru care a fost angajat.

Necâtând la activitatea desfășurată la SRL „Elat Neocons”, pentru anul 2018-2019 salariu nu a primit și nici nu a folosit zilele de concediu.

La 2 octombrie 2019, deplasându-se la sediul întreprinderii, i-a fost înmănat actul de absență de la serviciu unde era indicat că de către directorul R. V. Guriță cu participarea contabilului-șef S. D. Tutunaru și a managerului M. Solomon a fost constat că la 10 iulie 2019, a lipsit de la serviciu de la orele 09:00 până la orele 16:00, ceea ce nu este adevărat.

Astfel, actul recepționat la 2 octombrie 2019, a condiționat depunerea la 3 octombrie 2019, la sediul întreprinderii, a cererii de demisie în conformitate cu prevederile art. 85 alin. (1) Codul muncii, cu alte cuvinte acțiunile de intimidare au căpătat finalitate.

Careva răspuns la cererea de demisie din 3 octombrie 2019, nu a primit.

A evidențiat că în concordanță cu prevederile art. 85 alin. (3) Codul muncii, a încetat lucrul la întreprindere, iar angajatorul avea obligația să efectueze achitarea deplină a drepturilor sale salariale.

La 9 decembrie 2019, a depus la sediul întreprinderii o scrisoare prin care a solicitat onorarea în baza prevederilor art. 85 alin. (3) Codul muncii și a indicat contul la care urmau a fi transferați banii salariale.

La 28 ianuarie 2020, a expediat în adresa pârâtei cererea privind achitarea de către aceasta în contul său, în baza art. 330 alin. (2) Codul muncii, a salariului suplimentar pentru neachitarea în termen.

Așadar, a precizat reclamantul că până în prezent pârâta nu a achitat niciun leu în contul stingerii obligațiilor salariale.

Conform extrasului eliberat de Serviciul Fiscal de Stat, salariul său la întreprindere constituia 2 610 de lei.

Suma totală neachitată pentru perioada ianuarie 2018 - octombrie 2019, constituie 57 420 de lei, iar compensarea în temeiul art. 119 alin. (1) Codul muncii, a concediului nefolosit pentru 2 ani – 5 220 de lei, iar în total 62 640 de lei.

Și-a întemeiat pretențiile în temeiul dispozițiilor art. 85, 330 Codul muncii.

A solicitat încasarea din contul SRL „Elat Neocons” în beneficiul său a sumei de 62 640 de lei, cu titlu de salariu neachitat, a sumei de 10 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral pentru neachitarea salariului și pentru acțiunile de intimidare întreprinse și suma de 125 718,48 de lei în condițiile art. 330 alin. (2) Codul muncii.

Prin hotărârea din 28 ianuarie 2021 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru, a fost admisă acțiunea parțial.

Au fost încasate din contul SRL „Elat Neocons” în beneficiul lui Igor Melinte salariul neachitat pentru luna iulie 2018 și pentru perioada iunie 2019 - 10 iulie 2019 și compensația pentru concediu anual nefolosit pentru anul 2018 și 2019, drepturile salariale care urmează a fi calculate de către angajator reieșind din salariu lunar de funcție în mărime de 2 610 de lei, cât și încasarea a 0,3 la sută pentru fiecare zi de întârziere din suma neplătită în termen, calculată de către angajator, pentru perioada din 10 iulie 2019 până la momentul pronunțării prezentei hotărâri.

A fost încasată din contul SRL „Elat Neocons” în beneficiul lui Igor Melinte suma de 1 000 de lei cu titlu de prejudiciul moral.

În rest, a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată.

În susținerea soluției emise, prima instanță a considerat că acțiunea urmează a fi admisă parțial cu încasarea de la SRL „Elat Neocons” în beneficiul lui Igor Melinte a salariului neachitat pentru luna iulie 2018 și pentru perioada iunie 2019 - 10 iulie 2019, or potrivit listelor de plată pentru perioada ianuarie 2018 - iunie 2018, august 2018 - mai 2019, reclamantului Igor Melinte i-a fost achitat salariu.

Totodată, instanța de judecată a conchis că necesită a fi admisă pretenția reclamantului cu privire la încasarea compensației pentru concediu anual nefolosit pentru anii 2018 și 2019, care urmează a fi achitată de către angajator reieșind din salariu lunar de funcție în mărime de 2 610 de lei, deoarece reprezentantul părâtei nu a prezentat probe justificative care ar confirma precum că la eliberarea lui Igor Melinte din funcția deținută, prin prisma art. 119 Cod civil în coroborare cu art. 85 Codul muncii, ultimului au fost achitate toate drepturile salariale, inclusiv și compensația pentru concediile anulate nefolosite, pentru perioada menționată.

La fel, prima instanță a menționat că urmează a fi admisă parțial și pretenția reclamantului cu privire la încasarea a 0,3 la sută pentru fiecare zi de întârziere din suma neplătită în termen, care urmează a fi calculată de către angajator, pentru perioada din 10 iulie 2019 până la momentul pronunțării prezentei hotărâri, reieșind din pretențiile admise și anume pentru salariul neachitat pentru luna iulie 2018 și pentru perioada iunie 2019 - 10 iulie 2019 și compensația pentru concediu anual nefolosit pentru anii 2018 și 2019.

Or, art. 330 alin. (2) Cod muncii, prevede în mod expres că în caz de reținere, din vina angajatorului, a salariului (art.142), a indemnizației de concediu (art.117), a plăților în caz de eliberare (art. 143) sau a altor plăți (art. 123, 124, 127, 139, 186, 225 alin. (8) etc.) convenite salariatului, acestuia i se plătesc suplimentar, pentru fiecare zi de întârziere, 0,3 la sută din suma neplătită în termen.

Iar, de către reprezentantul angajatorului în cadrul ședinței de judecată nu au fost prezentate probe care cu certitudine ar confirma că drepturile salariale ale angajatului nu au fost achitate la eliberarea acestuia din funcție din motive neimputabile SRL „Elat Neocons”.

Prin decizia din 10 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Igor Melinte, reprezentat de avocatul Denis Dobrioglo, admis apelul declarat de SRL „Elat Neocons”, reprezentată de avocatul Alexei Tighinean, casată hotărârea din 28 ianuarie 2021 a Judecătoria Chișinău sediul Centru și pronunțată o nouă hotărâre, prin care a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată.

În consolidarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că prin ordinul nr. 18-II al SRL „Elat Neocons” din 10 iulie 2019, Igor Melinte a fost concediat din funcția deținută în temeiul art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii și anume în legătură cu absența fără motive întemeiate la lucru timp de 4 ore consecutive (fără a ține cont de pauza de masă) în timpul zilei de muncă, iar ordinul menționat nu a fost contestat.

Instanța de apel a stabilit că potrivit extrasului eliberat de Serviciul Fiscal de Stat, salariul lui Igor Melinte la întreprindere constituia suma 2 610 de lei lunar.

Totodată, din conținutul extrasului menționat, rezultă că pentru perioada ianuarie - decembrie 2018, Igor Melinte a primit salariu în mărime de 30 400 de lei

și a achitat contribuții individuale de asigurări sociale la stat în mărime de 1 824 de lei.

La fel, instanța de apel a stabilit că din extrasul eliberat de Serviciul Fiscal de Stat, cu privire la lista angajatorilor care au calculat și utilizat contribuțiile de asigurări sociale de stat obligatorii și informația privind evidența normală a asiguraților la sistemul public de asigurări pentru anul 2019, se atestă că pentru perioada ianuarie - iulie 2019, Igor Melinte a primit salariu în mărime de 22 333 de lei, achitând contribuții individuale de asigurări sociale în mărime de 1 339 de lei și i s-a mai achitat salariul în mărime de 9 000 de lei pentru perioada noiembrie - decembrie 2019, pentru care au fost achitate contribuții individuale de asigurări sociale la stat în mărime de 540 de lei.

Instanța de apel a respins argumentul apelantului Igor Melinte precum că semnăturile aplicate în drept cu numele său din listele de eliberare a salariului nu-i aparțin, or atât primei instanțe, cât și instanței de apel nu le-au fost prezentate probe în acest sens, contrar prevederilor art. 118 alin. (1) Cod civil.

În acest context, instanța de apel a reținut că atât în ședința instanței de apel, cât și în prima instanță, Igor Melinte a refuzat efectuarea expertizei grafoscopice a semnăturilor aplicate în listele prezentate de SRL „Elat Neocons”, prin urmare, listele de plată a salariului până la proba contrară se prezumă a fi valabile.

La fel, din marterialele cauzei, cât și pe parcursul examinării litigiului, nu se atestă că Igor Melinte ca urmare a neachitării salariului pentru perioada ianuarie 2018 - octombrie 2019 și a concediului neplătit pentru 2 ani, a întreprins careva acțiuni pentru revendicarea dreptului încălcat, că s-ar fi adresat la Inspectoratul de Stat al Muncii sau la Inspectoratul de Poliție.

Totodată, din reclamația adresată angajatorului, se constată că Igor Melinte nici nu i-a cerut angajatorului achitarea concediului neplătit.

Astfel, instanța de apel a considerat greșită concluzia instanței de fond cu privire la admiterea pretenției lui Igor Melinte de încasare a indemnizației pentru concediul neplătit în lipsa probelor de neutilizare a concediului și neachitare a concedialelor, cât și în lipsa cererii prealabile în acest sens.

Instanța de apel a evidențiat că Igor Melinte nu a demonstrat vina angajatorului la neplata sau reținerea salariului, respectiv pretenția înaintată urmează a fi respinsă.

De asemenea, speța dedusă judecății nu denotă suportarea de către Igor Melinte a suferințelor psihice, încât pentru repararea acestora să fie necesară acordarea compensațiilor bănești și prin urmare, instanța de apel a conchis că prima instanță greșit a ajuns la concluzia admiterii parțiale a acestei solicitări, or Igor Melinte nu a prezentat nicio probă din care să rezulte natura pretinsului prejudiciu.

Sub aspectul dat, Curtea de Apel Chișinău a relevat că din materialul probator administrat în cauză rezultă fără echivoc că SRL „Elat Neocons” a achitat salariatului toate plățile salariale și astfel angajatorul și-a onorat obligațiile sale ce rezultă din contractul individual de muncă și din normele de drept care reglementează raporturile de muncă față de salariatul Igor Melinte.

La 14 septembrie 2021, Igor Melinte a declarat recurs împotriva deciziei din 10 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi decizii de admitere a acțiunii.

În susținerea recursului a invocat că instanțele de judecată ierarhic inferioare au omis să scrie despre concedierea lui, astfel, nu s-au expus asupra faptului dacă dânsul a fost concediat sau și-a dat demisia singur.

Instanța de judecată nu a analizat vreo probă pe care dânsul a prezentat în apărarea poziției sale, inclusiv faptul că a demisionat de la întreprindere, dar nu a fost concediat, iar aceasta schimbă total concluzia problemei.

Instanța de apel a conchis că dânsul a primit salariul (ori cel puțin a semnat pentru primirea salariului) și a respins integral acțiunea, dar nici măcar nu a încasat concedialele pe care intimata direct a declarat că nu poate dovedi că nu i-au fost plătite.

La fel, instanța de apel a acceptat niște borderouri/înscrișuri care pretind a demonstra că dânsul a primit salariul, fără a le aprecia și fără a atrage atenția la argumentele lui legale, cu trimiteri la lege, cu anexarea probelor, de extrase de pe site-ul oficial al IFS cum trebuie să fie întocmit un borderou de salariu.

Așadar, instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor argumentelor invocate care clar au influențat la judecarea corectă a cauzei.

În ceea ce ține de expertiza grafoscopică, a menționat că într-adevăr a refuzat, deoarece expertiza are sens să o solicite atunci când ea poate influența mersul dosarului, la caz aceasta avea să concluzioneze că semnăturile pe înscrișurile care nu au nicio relevanță cu dosarul în cauză sunt false.

Dacă intimata prezenta borderourile de salariu unde era aplicată semnătura lui, cu siguranță ar fi solicitat numirea unei expertize grafoscopice.

Instanța de apel a constatat că prin ordinul nr. 18-II din 10 iulie 2019 dânsul a fost concediat și că ordinul nu a fost contestat.

A remarcat că ordinul menționat nu i-a fost adus la cunoștință, astfel, cum să conteste ceva despre nici măcar nu a cunoscut, iar despre faptul că dânsul a prezentat toate probele că a fost demisionat singur, instanța de judecată nu a menționat nimic.

La 29 septembrie 2021, în adresa SRL „Elat Neocons” a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Igor Melinte, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f. d. 142).

Corespondența menționată expediată în adresa SRL „Elat Neocons” a fost returnată de către oficiul poștal cu mențiunea „nereclamat” (f. d. 144).

Până la data stabilită pentru examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care intimata să-și expună poziția față de temeiurile recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 19 iulie 2021, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire

(f. d. 187), însă careva date care ar confirma recepționarea acestuia de către recurent la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 14 septembrie 2021 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de Igor Melinte, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Igor Melinte, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de Igor Melinte urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Igor Melinte.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Dumitru Mardari

Mariana Pitic